

Του Γ. ΠΑΛΛΗΚΑΡΗ*

Ταξιδεύοντας το τελευταίο δεκαπενθήμερο μεταξύ Μπαχρέιν και Σαν Φρανσίσκο (προσκεκλημένος του ετήσιου Αφρο-αραβικού Οφθαλμολογικού Συνεδρίου και της Ακαδημίας της Αμερικής, αντίστοιχα), κατέληξα για ένα διήμερο εκπαιδευτικό ταξίδι στην Τουρκία. Στο τρίγωνο αυτής της διαδρομής, είχα την ευκαιρία να βιώσω, παρακολουθώντας ζωντανά την επικαιρότητα, αλλά και από ιδιωτικές συζητήσεις, όλες τις προλαμβάνουσες της επίσκεψης του Ομπάμα στην Τουρκία.

Στη «ζυγαριά» της περιρρέουσας ατμόσφαιρας, όπως εύκολα αντιλαμβάνεται

τον κόσμο (!) Νεοέλληνες, που νιώθουν σαν τους τελευταίους παίκτες στη διεθνή σκακιέρα, διατηρώντας, ωστόσο, το δικαίωμα, όπως δήλωσε ο Ομπάμα στον Αγγλο πρωθυπουργό, να νιώθουν μοναδικοί.

Ο ευτελισμός αυτός της Ελλάδας μέσα στη δίνη των διεθνών δρωμένων, συνεπικουρούμενος από τη διεθνή οικονομική κρίση, αλλά και από την αποκαρδιωτική κατάσταση στο εσωτερικό της χώρας, οδηγεί τους Έλληνες σε ηττοπάθεια και καταστροφική απάθεια, τη στιγμή που παντού συμβαίνουν σημαντικές αλλαγές, αλλά εμείς μόνο παρατηρητές τους μπορεί να θεωρηθούμε.

Κι, όμως, τα πράγματα δεν είναι έτσι ακριβώς.

Στο Μπαχρέιν, ο πρόεδρος της Οφθαλμολογικής Εταιρείας, περήφανος για το αρχαίο όνομα του νησιού του (Τήλος επί Μεγάλου Αλεξάνδρου και Νεάρχου και για μία χιλιετία ακόμη), καθώς και οι ομόλογοί του του Ιράκ, του Ιράν και των περισσότερων αραβικών χωρών ζήτησαν εκπαιδευτική και τεχνολογική υποστήριξη από το πανεπιστήμιό μας, για να βελτιώσουν τις υπηρεσίες τους. Στο Σαν Φρανσίσκο, πέντε μεγάλες αμερικανικές εταιρείες υπέγραψαν για λογαριασμό του μεγαλύτερου επίσημου κρατικού οργανισμού φαρμάκων στον κόσμο, του FDA της Αμερικής, εξαιρετικής σημασίας συνεργασίες με το Πανεπιστήμιο Κρήτης, επιλέγοντας τη χώρα μας για την «παγκόσμια πρώτη» ερευνην και εφαρμογών και αποδίδοντάς της, έτσι, μέγιστες επιστημονικές διακρίσεις. Στην Τουρκία, ύστερα από αρκετά χρόνια εκπαίδευσης, οι γιατροί με ονομάζουν «πατέρα τους» και ονειρεύονται να πάρουν την πολυπόθητη βίβα, για να βρεθούν στην Ελλάδα και στα πανεπιστήμιά μας, ξεπερνώντας έτσι, στη μετά Παμούκ εποχή, την ανθελληνική αγωνία τους.

Όλα αυτά που γράφω δεν είμαι εγώ, είμαστε εμείς: εκείνες οι πολλές ελληνικές δυναμικές μονάδες, που χάνονται μέσα στην απελπισία της «στρεβλής» ανάγνωσης της ταυτότητας αυτής της χώρας. Είμαστε εμείς, που μπορούμε να στηρίξουμε αυτή τη δύσκολη στιγμή τη χώρα μας. Είμαστε εκείνοι που χρειάζεται, όχι να «στήσουμε» την Ιστορία μας, όπως κάνουν με αγωνία οι γείτονές μας, αλλά απλώς να αποκαδοικοποιήσουμε το DNA μας και να αναγνωρίσουμε αυτό που κατέγραψαν οι Ετεο-Έλληνες χιλιάδες χρόνια πριν στο αίμα μας.

Είμαστε εμείς, που δεν χρειάζεται να αποδείξουμε τίποτα για εμάς, αρκεί να μείνουμε αυτοί που είμαστε και που, χωρίς αγωνίες, αλλά με υπομονή και σωφροσύνη, θα ξαναποθετήσουμε τις ψηφίδες αυτής της χώρας στη σωστή θέση, για να δούμε την εικόνα μας –γιατί υπάρχει, αρκεί να τη δούμε– ξανά. Τότε ίσως μπορούμε να ψελλίσουμε κι εμείς την πρώτη και ίσως σημαντικότερη ρήση του Ομπάμα: «Η δύναμη και το μέλλον αυτής της χώρας είναι τα πανεπιστήμιά της».

*Πρύτανης του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Ο Ομπάμα, η Τουρκία και η ελληνική ηττοπάθεια

κάνεις, υπερίσχυαν άλλοτε οι εθνικές άλλοτε οι θρησκευτικές κι άλλοτε οι οικονομικές παράμετροι του γεγονότος. Ακόμη όμως και οι πιο ακραίες αναγνώσεις του είχαν θετικό πρόσημο, τόσο στην Αμερική και στην Τουρκία όσο και στις αραβικές χώρες. Μόνον εμείς οι Έλληνες δεν ευτυχίσαμε να δούμε, «επίσημα» τουλάχιστον, τίποτε θετικό. Ο Πατριάρχης κρύφτηκε πίσω από την επίσημη δημοσιογραφία, η Αγία-Σοφία θάφτηκε κάτω από το Μπλε Τζαμί στην οθόνη των αμερικανικών ΜΜΕ, ο «Μέγας Αλέξανδρος», στη συζήτηση που είχε ο Ομπάμα με τον Δημήτριο, από στρατηλάτη έγινε «νοικοκύρης» και το μόνο που μας έμεινε ήταν το δικαίωμα –«ακόμη κι εμείς», όπως ξέφυγε (!) του Ομπάμα στον Αγγλο ομόλογό του!– να θεωρούμε τη χώρα μας την πιο σημαντική στον κόσμο.

Δυστυχώς, έχουμε φτάσει στο σημείο να προσπαθούμε να διαμορφώσουμε εικόνα για την ταυτότητά μας μέσα από τις οθόνες των ΜΜΕ, τη διεθνή συγκυρία και την πολιτική των exit rolls. Εχουμε χάσει την ελάχιστη, αλλά τόσο σημαντική, ικανότητα του «αυτοπροσδιορισμού» μας, κι αυτό συμβαίνει γιατί η χώρα μας δεν έχει όραμα, τουλάχιστον «προς ώρας». Εχουμε ζηλέψει που η Τουρκία οικοδομεί συγκυριακά αυτή την εποχή την ιστορία της και την ταυτότητα που εμείς οικοδομήσαμε μερικές χιλιάδες χρόνια πριν. Εχουμε ξεχάσει ότι η λάμψη της γείτονας χώρας στον κόσμο της ελεγχόμενης από το Πεντάγωνο πληροφορίας δεν πηγάζει από τίποτε άλλο πέρα από την ανάγκη της Αμερικής να προσδιορίσει –ομόθρησκο αυτή τη φορά– τον επόμενο χωροφύλακα στο Ιράκ και στη Μέση Ανατολή.

Όλα αυτά έχουν προκαλέσει τεράστια θλίψη στους περήφανους και μοναδικούς ανά